

МАЙДАН

ВІКТОРІЯ БРИЧКОВА – АБУКАДУМ

Хочу стати для тебе усім –
Найдорожчою в світі людиною,
І повітрям передусім,
І останньою тою стежиною...
Чи то сонцем сіяти з небес,
Чи то небом лягти безкрайнім,
Восьмим дивом із всіх чудес
І коханням твоїм останнім...
Чи холодним ковтком води
У серпневих спекотних буднях,
Чи спасінням твоїм з біди,
Чи то сном твоїм незабутнім...
А у холод – плодом зручним,
В спеку затінком стану ласкавим,
А у сумі – словом смішним,
А у ранках – горнятками кави...
Як голодний – хліба шматком,
Як заскучиш – зустріччю пізньою,
Як в дорогу – твоїм квитком
І твоєю останньою піснею...
У безсиллі – жменькою сил,
У птьмі – промінчиком світла,
Вітром задля твоїх вітрил,
І садами тобі б розквітла...
Коли солоно – медом густим,
Коли гірко – смачною приправою...
Олівцем, ну, хоча б, простим,
І рукою твоєю, правою...

В свої обійми дощ лови,
Цілуй в своїх поривах небо...
І сам своїм життям пливи...
А я? Мене тобі не треба...

Ти зорі сам вночі рахуй,
Вслухайся сам, як вітер свище...
І сам себе в біді рятуй...
А я? А я тобі навіщо?

І квітів ніжний аромат
Ти сам вдихай... Як ми вдихали
Колись, десь сотню втіх назад...
А я? А я вже відкохала...

На мою душу не молись,
Немає у мені святого...
Ти радуйся, живи, любись...
А я? А що тобі до того?

Не клич мене крізь часу біг,
Я навіть ехом не озвуся...
Ти не зумів... Ти не зберіг...
А я без тебе жити вчуся...

Ви, напевно, доволі щасливі –
Гарна мова, летюча хода...
Ви кмітливі, розумні, вродливі,
І освічена Ви, й молода...

Посміхаєтесь мило і щиро,
І прихильників, хоч відбавляй...
Стали, певно, для когось кумиром,
А для когось – воротами в Рай...

Ви веселі і з Вами потішно,
Лиш благаю, признайтесь мені...
Чом смієтесь, коли Вам не смішно,
Чому очі постійно сумні?

То дозвольте у Вас запитати –
Може, каменем давні літа?
Може, Ви пережили багато?
Чи минула пора золота?

І чому глухо-наглухо, щільно
В Вашу душу зачинені дверці???

Зрозумів, Ви сховали нищівно
Почуттями покромсане серце...

Бантик білесенький, в'язане плаття,
Роки мої молоді...
Була я тоді і без грошей багата,
Була я щаслива тоді...
Лялька і м'яч, олівці кольорові,
І азбука - слово склади...
Не треба дитині багато... Любові
І доброго слова завжди...
Мало дитині для щастя потрібно,
Зовсім не з неба зірки,
Не хутро, автівки чи золото-срібло –
Аби тільки поруч батьки...
Тільки щоб поруч і мама, і тато,
І на ніч казок, і тепла...
Дитині для щастя не треба багато –
Збагнула, коли підросла...

Щось тихо саксофон занув про серця вітряки,
А ниточки моїх чорнил мережили рядки...
Осінній день демонстрував вікна сумний екран
І щось мінорно награвав месьє Мішель Легран...
Пручалось серце, смуток ліз з музичних тих атак,
Бо плакав саксофон без сліз, а я не вмю так...
Співзвуччя все лилось, лилось, немов саме життя,
Я в темний день писала щось про світлі почуття...
Під шум дощу з дерев упав останній жовтий лист,
А з-під руки живі слова, як дощ отой лились...
А з-під руки слова лились, немов з дахів струмки,
Бо я чуття знайшла колись, для серця вітряки...
Я з саксофоном сам-на-сам, а осінь проплива,
Мотив лишився небесам, закінчились слова...
У догоранні сил митця я ожила й стою,
Родила музика оця поезію мою...
Давала музика оця наснаги для руки,
Щоб не спинялися в серцях крутитись вітряки.

Чи простоволоса, чи, може, в хустині
В полон своїх чар блудну душу заловить...
Оспівана в пісні і вічна в картині,
Імення твоє – у агоніях сповідь...
За тебе ішли у вогні і у воду,
І відстань долали, і війни палали –
За серце твоє і за лагідну вроду
Боролися, кров'ю ґрунти поливали...
За ніжність жіночу – жорстокі у битві,
За слабкість жіночу – ножами, мечами,
І злість сатани – за жіночу молитву,
За ранки з коханою – смерті ночами...
Успана золотом, скована в срібло...
О, скільки тобі вже вірші присвятили...
Хіба тобі, Жінко, оте все потрібно?
Тобі лиш хотілось, щоб просто любили...

О, скільки перевірялись ваші душі
На міць, на стійкість, навіть на тепло...
На віру, може, навіть на байдужість,
На те, що в вас під шкірою текло...
Не шкодували вас паяльники-зізнання,
Ми серце вам випалювали вщерть...
Просили ви за ваше ж вам кохання
У нас – пробачення, а ні – то в Бога смерть...
Вас плавили собою ми і знали –
Що той, хто любить – витерпить усе...
Від слабкодухих ми самі тікали,
Чекаючи на тих, хто нас спасе...
Просили руку, до пригніченості схильні,
Дали вам – й линули до вашої руки...
А нас любити вмюють тільки сильні,
нас ненавидіти – тільки слабаки...

Мовчу, мовчу... А що тобі сказати?..
Давно усе прочитано в очах...
Мій тихий погляд зміг намалювати
Все те, що не озвучиться в речах...
Мовчу, мовчу... Слова бувають зайві,
Навіщо коливати тиху мить...
І без розмов під блискавичне сяйво
Несказане громами прогримить...
Мовчу, мовчу... Що мовити – не знаю,
І навіть думати не хочу я про те...
Слова, буває, різну вартість мають,
Ну, а мовчання – завжди золоте.

Я просто Жінка... У своїй красі,
В своїх гріхах, у зустрічах, в чеканнях...
Стою за щастям в черзі, як усі,
Хоч і не перша, але ж й не остання...
Я тільки Жінка... Участь ця – моя,
Я – Мама, я – Розрада, Господиня...
Я – чийсь Тріумф, а, може, трохи я
Чийогось щастя вірна Берегиня...
Для когось найрідніша серед всіх,
Для когось недоступною зорею...
Когось потішить мій жіночий сміх,
Хтось порадіє тугою моєю...
Мене за мою слабкість не судить,
Бо просто вам не викажу я сили...
Дорогами моїми ви пройдіть,
Вдихніть вітрів, які мене косили...
Для когось Порятунок, чийсь Причал,
Для когось Рай, чиясь жага порочна...
Солодкий мед чи то гірка печаль
Жіночність ця моя – не знаю точно...